

Sum Penge — jeg tror 100 Rigsdaler. — Det ordnedes saaledes, at Pengene skulde min Morbroder faa, naar saa Mor til Gengæld vilde love at stryge Sukkeret af Vandgrøden.

Mange Aar efter, da jeg havde valgt den Livsvej, jeg vilde slaa ind paa, stod jeg og manglede 300 Kr. før jeg turde begynde. Der var mange Brødre i mit Hjem, der skulde hjælpes før mig, saa hvor gerne man vilde, kunde man ikke række til mig ogsaa. Det var rygtedes til den Morbroder, der i sin Tid havde laant Pengene, at jeg netop manglede disse Penge. Han skrev til min Mor, at den Sum, han i sin Tid havde laant, havde i Aarevis henstaaet i den og den Sparerkasse, og at den med Renter netop paa den Tid var 300 Kr., som Mor altsaa kunde disponere over. Hun gav mig straks de 300 Kr., og hun har givet mig mange Kroner siden, men dog aldrig nogle, der har haft saa stor Betydning for mig som disse første 300. Jeg kom til at tænke paa denne lille Episode i mit Liv, da jeg i Dag læste den Fundats igennem, som Dansk Kvindesamfund har opsat om dette Legat.

I samme Fundats staar ogsaa, at Kapitalen er urørlig. Det vil sige, at Mors Navn kommer til at leve ind i en uoverskuelig Fremtid. Selv om Dansk Kvindesamfund opløses, opløses Legatet ikke, det skal leve videre under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Dette, at Legatet kan forøges, er jo en udmærket Anvisning, som Dansk Kvindesamfund har givet os selverhvervende Kvinder. Jeg ved i hvert Fald nu, hvor jeg kan gaa hen med det, jeg muligvis har i Sindet at gøre godt med.

Jeg véd af Erfaring — jeg har haft Marie Røvsings Mindelegat — hvor meget en lille Legathjælp kan hjælpe En.

Jeg bringer endnu engang Dansk Kvindesamfund Mors og Børnenes hjerteligste Tak for den smukke Maade, det har hædret hende paa.

**„Kvinden og Samfundet“
Hilsen.**

af Gyrithe Lemcke.

Kære Fru Bojsen Møller! Ogsaa jeg har en Tak at bringe Dem, en Tak fra Dansk Kvindesamfunds

Blad, hvis uværdige Redaktør jeg i Øjeblikket er, og en Tak fra mig selv personlig. Hvad De har været for dette Blad, véd kun den, som har D. K.s Historie gennem de mange Aar klart for Øje.

Der var jo en Tid, hvor Bladet ikke var Medlemsblad, hvor det maatte opholde Livet for en stor Del ved frivillige Gaver og frivilligt Arbejde, hvor det sled sig frem fra Fællesmøde til Fællesmøde og altid maatte være forberedt paa, at det forestaaende Fællesmøde vilde dreje Halsen om paa det for at gøre en Ende paa dets krænke Tilværelse. Mere end én Gang traadte De, kære Fru Bojsen Møller, til i de Aar og lagde Deres bekendte Hundredekroneseddel paa Bordet, — man faar for øvrigt, naar man læser Dansk Kvindesamfunds Historie det Indtryk, at der ikke eksisterede mindre Pengeenheder for Dem end en Hundredekroneseddel, ja igaar blev Hundredekroneseddelen jo oven i Købet til tusinde Kroner, som De højsindet og storladet som altid, hvor det gælder Ofre til en kær Sag, føjede til vor indsamlede Legatkapital. De har til alle Tider forstaaet, at det ikke er nok, at en Fører gaar i Spidsen dér, hvor Ære og Anseelse er at vente, men at hun ogsaa maa gaa i Spidsen, der hvor Ofrene kræves. Thi hvor Førerne gaar, der gaar de mange efter. Det Kræmmersyn, som intet vover og intet vinder, laa Deres Adelsind fjernest af alt.

Men det er ikke blot ved Deres eksempellose Offervilje, at De har gjort Deres til, at Dansk Kvindesamfund den Dag i Dag har et Blad og et Blad med de bedste Traditioner bag sig, men det er ogsaa ved den inspirerende Kraft, hvormed De til forskellig Tid har paakaldt Medlemmernes Interesse for Bladet og indblæst nyt Mod i den selvopgivende Redaktion. Ikke mindst her har Deres vidunderlige Evne til at sige det rette Ord paa det rette Sted lagt sig for Dem.

Der er et Ord af Dem, som staar optegnet i Dansk Kvindesamfunds Historie blandt mange andre fortræffelige Ord, De har sagt, og som vi alle sammen kan have godt af at lægge os paa Hjerte, og det er de Ord, De skrev i „Kvinden og Samfundet“, dengang Sørgebudska-

bet om *Kirstine Frederiksens Død* i Amerika naaede hertil over Havet og et Øjeblik virkede næsten lammende paa Kvindesagens Venner og aller mest paa den Styrelse, der skulde fortsætte det Blad, som Kirstine Frederiksen med Opbydelse af sine sidste Kræfter havde holdt oven Vande. De skrev: „*Have Kirstine Frederiksen kunnet sige os sin sidste Vilje, da havde den lydt med Helten Læssøes Ord, da han faldt ved Isted: Lad mig ligge, Kammerater, men tag Skoven!*“ De Ord ruskede op i Samvittighederne, man saa ikke længer tilbage efter den mistede Fører, men fremad imod Skoven, som skulde tages, Ligegyldighedens, Vantroens, Lunkenhedens Skov, hvor aldrig en Solstraale finder Vejen ned til Spirerne i Jordbunden, hvor alting staar i Stampe og kvæles af Mangel paa Luft.

Skoven blev taget den Gang og Æren derfor er for en stor Del Deres, men Skoven maa tages stadig paany, thi den trives saa vel-signet godt i dette lille Land, hvor Menneskene er saa optagne af at passe paa hverandre, at de ikke faar Tid at tænke paa deres egen aandelige Vækst.

Men der er kun én, som kan tage Skoven, og det er den, som ejer Solens Ild i sit Hjerte og kan gennemstraale alt det, som skygger og stænger og holder Straalerne ude. En saadan Lysridder var De, og gid vi aldrig maa savne en saadan Lysets Ridder indenfor Dansk Kvindesamfund! Den Dag, De falder paa Valen, som alle gæve Riddere en Gang skal falde paa Valen, og som Kirstine Frederiksen faldt med Tanken fyldt af lyse Fremtidssyner, da véd vi saa usvigelig sikkert, at Deres sidste Ord til os vil være de samme, som De med saa megen Ret lagde hende i Munden: „Lad mig ligge — men tag Skoven,“ — og saa længe der endnu lever iblandt os en Gnist fra Deres Esse, skal Skoven ikke faa Lov til at brede sig, Mørkeskoven, Skræppeskoven, den klamme, gølge, livstængende Skov.

Kære Fru Bojsen Møller, naar et Menneske har naaet en saa høj og sjælden Alder som De, da ved Verden ikke noget bedre at ønske ham end Fred, Fred med Verden og